

A vér által megmentve

***„Vegyék a vérből, és kenjék a két
ajtófoszlányra és a házak ajtókeretére, ahol a
[páska] bárányt eszik.”
Kivonulás 12:7***

Ahogy belépünk a tavaszi hónapokba, márciusba és áprilisba, a keresztények a világ minden tájáról összegyűlnek, hogy különleges módon megemlékezzenek Urunk Jézus Krisztus haláláról és feltámadásáról. Körülbelül ugyanakkor a zsidók is összegyűlnek, hogy megünnepeljék a páska ünnepét.

Mindkét csoport a saját naptárát és régóta fennálló hagyományait használja, hogy meghatározza ezeknek a vallási ünnepeknek a pontos időpontját. Néha ezek az események csak néhány nappal, máskor pedig több héttel is eltérhetnek egymástól. A Szentírás szerint Izrael páska bárányát a hónap 14. napján, Abibban, később Nisánban ölték meg. (Mózes 5. könyve 16:1; Nehémiás 2:1). Ez az évtől függően a mi március vagy április hónapunknak felel meg.

Bár a keresztények és a zsidók egyaránt ünneplik ezeket a fontos eseményeket ebben az évszakban, kevesen ismerik fel Jézus halálának és feltámadásának valódi jelentését és jelentőségét, aki a bűnös emberi teremtes Megváltójaként halt meg. Kevesen ismerik fel a zsidók pászkájának teljes jelentését is. Péter apostol elmagyarázta, hogy a legtöbb ember vak a Isten mély dolgainak

megértéséhez. „Isten isteni hatalmával megadott nekünk mindent, ami az istenfélő élethez szükséges. Mindezt azért kaptuk meg, hogy megismertük őt, akit csodálatos dicsőségével és kiválóságával magához hívt De akik nem fejlődnek így, azok rövidlátók vagy vakok, elfelejtve, hogy megtisztultak régi bűneiktől.” 2 Péter 1:3,9

Isten utasításai

Amikor a mai igeszakasz íródott, Izráel népe fogságban volt Egyiptomban. Amikor eljött a megfelelő idő, Isten utasította az izraelitákat, hogy a megölt páska bárány vérével kenjék „a házak ajtókereteire és ajtószáryaira”. Arra is utasította őket, hogy süssék meg a bárányt, és egyék meg kovásztalan kenyérral és keserű fűszernövényekkel. (2Mózes 12:8). A szöveg kontextusa további fontos részleteket és szempontokat is tartalmaz Isten izraelitáknak adott különleges utasításaival kapcsolatban.

Olvassuk: „Az Úr a következő utasításokat adta Mózesnek és Áronnak: „Mostantól ez a hónap lesz számotokra az év első hónapja. Hirdessétek ki Izrael egész közösségének, hogy e hónap tizedik napján minden családnak ki kell választania egy bárányt vagy egy kecskegidát áldozatul, egy állatot minden háztartásnak. Ha egy család túl kicsi ahhoz, hogy egy egész állatot megegyen, ossza meg egy másik családdal a szomszédságában. Osszátok el az állatot a családok mérete és az elfogyasztható mennyiség szerint. A kiválasztott állatnak egyéves hímnak kell lennie, juhnek vagy kecskének, hibátlanul. Gondoskodjatok különösen a kiválasztott állatról az első hónap tizennegyedik napjának estéjéig. Akkor az egész izraeli közösségnek

alkonyatkor le kell vágnia a bárányát vagy a kecskéjét.” 2Mózes 12:1-6

A levágott bárány

Ezek a kifejezett utasítások rengeteg jelentős szimbolikát tartalmaznak. Például az „egyiptomi földre” való utalás Sátán jelenlegi uralmára utal a föld és az emberek felett. A világ istene [Sátán] elvakította a hitetlenek elméjét, hogy ne lássák meg a Krisztus dicsőségének evangéliumának fényét, aki Isten képmása. 2 Korinthus 4:4

A „hónapok kezdete” az alapja annak a pontos napnak a kiszámításához, amikor a pászkát meg kellett ünnepelni. A tavaszi napéjegyenlőséghez legközelebb eső újhold jelölte az első zsidó hónap, az Abib kezdetét. Az áldozati bárányt az első hónap „tizedik napján” kellett kiválasztani. Ez előrevetítette Jézus jövőbeli érkezését Jeruzsálembe, mint „Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit”, és beteljesítette Zakariás próféciáját. (Máté 21:1-9; János 1:29; Zakariás 9:9). Az Exodus 12. fejezetében leírtak szerint a báráynak egyéves hímnak kellett lennie, és hibátlanul kellett lennie. Ez Jézus tökéletességét illusztrálta, mint a jövő hibátlan „Isten Bárányát” (1 Péter 1:19). A páska bárányt aztán „azon a hónap tizennegyedik napján” levágták, és aznap este megették. A páska ünnepe, amelyet „kovásztalan kenyér ünnepének” is neveztek, másnap kezdődött és hét napig tartott. 2 Mózes 12:15-17

Elsőszülöttek – a vér alatt

Ezen utasítások mellett ezt is olvassuk: „Ma éjjel átmegyek Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, mind embert, mind állatot; és ítéletet hajtok végre Egyiptom minden

istene ellen: én vagyok az Úr. A vér pedig nektek jel lesz () a házakban, ahol vagytok, és amikor meglátom a vért, elhaladok mellettetek, és a csapás nem ér titeket, amikor megverem Egyiptom földjét. Ez a nap pedig nektek emléknapi lesz, és ünnepelni fogjátok az Úrnak nemzedékeken át; örök rendelet szerint ünnepelni fogjátok.” 2Mózes 12:12-14

Ezekben a szentírásokban utalás történik arra, hogy „éjszaka” haladtak át Egyiptom földjén. Ez a bűn és a halál sötét éjszakáját ábrázolja, amelyen Isten népe pünkösdi óta halad át. (Kolossé 1:13; 1 Péter 2:9). Az „elsőszülöttek” a „mennyei feljegyzett elsőszülöttek egyházát” jelképezik. Ők a bárány vére alatt vannak, és arra törekcsenek, hogy részesüljenek Krisztus királyságának mennyei szakaszában. Zsidók 12:23

Izrael elsőszülötteit később kicserélték az egész Lévi törzsre, amelyet Istenhez tartozónak számítottak. „És az Úr így szólt Mózeshez: Nézd, kiválasztottam a lévítákat az izraeliták közül, hogy helyettesítsék Izrael népének minden elsőszülött fiát. A lévíták az enyéme, mert minden elsőszülött fiú az enyém. Azon a napon, amikor megöltem az egyiptomiak minden elsőszülött fiát, elkülönítettem magamnak Izrael minden elsőszülöttjét, mind az emberek, mind az állatok közül. Ők az enyéme; én vagyok az Úr.” 4Mózes 3:11-13

Emlékmű vagy emlékezés

A vér az életet szimbolizálja, és amikor a páska bárányt levágták, az az áldozati életet jelentette (Levitikus 17:11). Az áldozati bárány véré az isteni akaratsnak megfelelően használták fel, hogy jelképezze Urunk Jézus drága véré, amely sok

évszázaddal később a bűnös emberi család nevében felvett áldozati vérként () szolgált. Urunk áldozati vére az egyetlen eszköz, amellyel megmenekülhetünk a halál ítéletétől, amelyet Ádámra és Évára szabtak Isten törvényének megszegése miatt. 1 Péter 1:18,19; Jelenések 1:5

Isten arra utasította Izráel népét, hogy emlékezzenek ennek az eseménynek a pontos idejére, és minden évben megünnepeljék azt emlékül. Azt mondta: „Ez a nap nektek emlékül lesz” (2Mózes 12:14). Ez arra szolgál, hogy illusztrálja azt a nagyobb emlékünnepet, amelyet Jézus hozott létre, amikor tanítványaival összegyűlt a felső szobában. Akkor megkérte őket, hogy vegyenek részt a kenyérből, amely szerint az ő testét jelképezte, és a kehelyből, amely az ő áldozati vérének jelképezte. Aztán azt mondta nekik: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (1 Korinthus 11:23-26). Néhány órával később meghalt a világ bűneiért.

Lukács beszámolójából idézve ezt olvassuk: „[Jézus] kenyeret vett, és miután hálát adott, megtörte, és [tanítványainak] adta, mondván: ez az én testem, amelyet értetek adok; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. És a vacsora után hasonlóképpen a kehelyt is, mondván: ez a kehely az új szövetség az én véremlében, amelyet értetek ontok.” Lukács 22:19,20

A csapások

Amikor Isten időmérője eljött, az az időpontot jelezte, amikor az izraeliták megszabadulnak az egyiptomi rabszolgaságtól. Hosszú várakozás után végre eljött a szabadulásuk. A fáraó és felügyelői azonban nem

voltak hajlandók szabadon engedni őket. Nem engedték, hogy az izraeliták elinduljanak az ígért földjére, Kánaánba. Az Úr egymás után különböző csapásokat küldött az egyiptomi népekre, de megkönnyebbülést adott nekik, amikor fáraó kegyelmet kért és olyan ígéretekkel tett, amelyeket nem állt szándékában betartani. Lásd az Exodus 7-10. fejezeteit.

Végül Isten szolgája, Mózes bejelentette a tizedik és utolsó csapást. Nagy csapás fogja sújtani az egyiptomi családok elsőszülötteit, és mindannyian meghalnak egy éjszaka alatt. A legszegényebb parasztok otthonában, valamint a fáraó palotájában is nagy gyász lesz egész Egyiptomban, és örömmel engedik el az izraelitákat. Exodus 11:1-8

Mózes bejelentésének megfelelően „és azon az éjszakán, éjfélkor, az Úr megölte Egyiptom földjén minden elsőszülött fiút, a fáraó elsőszülött fiától, aki a trónján ült, a börtönben fogva tartott fogoly elsőszülött fiáig. Még az elsőszülött állataikat is megölték. A fáraó, minden tisztviselője és az egész egyiptomi nép éjjel felébredt, és hangos sírás hallatszott egész Egyiptom földjén. Nem volt egyetlen ház sem, ahol ne halt volna meg valaki. A fáraó éjjel elküldött Mózesért és Áronért. Menjetek el! parancsolta. Hagyjátok el népemet, és vigyétek magatokkal a többi izraelitát is! Menjetek, és imádjátok az Urat, ahogy kértétek. Vigyétek magatokkal nyájatokat és csordáitokat, ahogy mondtátok, és menjetek el. Menjetek, de távozáskor áldjátok meg engem. Az egyiptomiak mindannyian sürgették Izrael népét, hogy minél gyorsabban távozzanak az országból, mert azt gondolták: „Mindannyian meghalunk!” 2Mózes 12:29-33

Felkészülés az útra

Az Exodus 7-10. fejezeteiben megjegyzik, hogy az első három csapás az egész egyiptomi földet érintette, beleértve azt a környéket is, ahol az izraeliták éltek. A következő hat csapás azonban csak az egyiptomiak által lakott környékeket érintette. A tizedik és utolsó csapás az egész egyiptomi földet érintette, beleértve azt a részt is, amelyet az izraelitáknak osztottak ki, akik a vér alatt voltak.

Izrael fiait arra utasították, hogy mutassák meg hitüket és engedelmességüket Isten akarátának azzal, hogy áldozati bárányt hoznak, amelynek vérének az ajtóik oldalára és a szemöldökfára kell szórni, húsát pedig ugyanazon az éjszakán kell megenni, keserű fűszernövényekkel és kovásztalan kenyérral. Teljesen hittek abban, hogy a bárány vére a házuk ajtókeretein és ajtókeretein, azaz „a vér alatt” maradva, nem lesznek részesei annak a csapásnak, amikor Isten megöli Egyiptom elsőszülötteit. Azok, akik a bárányt ették, botokkal a kezükben és az útra felkészülve várták, hogy Isten hajlandóvá tegye az egyiptomiakat arra, hogy elengedjék őket. Exodus 12:7-13

A törvény jellemzői

Az izraelitáknak parancsba adták, hogy minden évben emlékezzenek meg és ünnepeljék ezt a páskaünnepet, amelyet Isten Mózes által adott nekik. Ez volt az egyik legnagyobb nemzeti emlékük, és a zsidók még ma is ünneplik a világ minden táján, jelezve tiszteletüket e régi szokás jelentőségével szemben.

A Mózes törvényének számos jellemzője isteni terv szerint előrevetítette a különböző áldásokat, amelyek Isten megfelelő idejében és megfelelő sorrendben áradtak majd a föld minden családjára. A páskaünnepség esetében a bárány halála előrevetítette Jézus, a tökéletes ember halálát. A bárány vérének megszórása szimbolizálta Jézus váltságul elvezetett áldozatának érdemét, amelyet a bűn és a halál éjszakáján a megkímélt osztálynak tulajdonítottak. Az izraeliták esetében is ez a „elsőszülött” osztály részesült elsőként a bárány kiontott vérének áldásában. (1 János 1:7; Efézus 1:3-7). Áldottak azok, akiknek a hit szemével látják, hogy Jézus valóban Isten Báránya volt. Jézus vérével lehetővé vált Ádám bűnének eltörlése, azáltal, hogy megfizették Ádám büntetését, amelynek következtében az egész világ elvesztette Isten kegyelmét, és az isteni halálos ítélet alá került.

Ahhoz, hogy ez a halál átká és az azzal járó fájdalom és szenvedés megszűnjön, igazságszolgáltatásra volt szükség. Ahogy a Szentírás mondja: „Így tehát, mint egy ember [Ádám] vétke által ítélet jött minden emberre, úgy egy ember [Jézus] igazsága által is kegyelem jött minden emberre, az élet igazságára.” Róma 5:18

Az első gyümölcsök

Isten Szent Szellemének hatására János, a Jelenések írója így írt: „Néztem, és íme, a Bárány állt a Sion hegyén, és vele száz negyvennégyezer, akiknek homlokára az Ő neve és az Atyja neve volt írva. És hallottam egy hangot a mennyből, mint sok víz zúgása és mint hangos mennydörgés, és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfások hárfájukon játszó hangja. És új éneket énekeltek a

trónus előtt és a négy élőlény és a vének előtt; és senki sem tudta megtanulni az éneket, csak a száz negyvennégye ezer, akiket a földről vásároltak meg. Ezek azok, akik nem szennyezték be magukat nőkkel, mert megőrizték szüzességüket. Ezek azok, akik követik a Bárányt, bárhová megy. Ezeket vásárolták meg az emberek közül, mint első gyümölcsöket Istennek és a Báránynak.” Jelenések 14:1-4

Ezek az ihletett Isten szavai a dicsőített Krisztusra, a fejre és a teste utalnak, mint „első gyümölcsökre Istennek és a Báránynak”. Ez azt jelenti, hogy szerető Mennyei Atyánk végső tervében és céljában „utóbbi gyümölcsök” is lesznek. Ez valóban így van. Isten célja az volt, hogy Izráel összes gyermekét megmentse, nem csak az elsőszülötteket. Nemzetként ők az egész emberi családot képviselték, akiknek lehetőséget kapnak arra, hogy harmóniába kerüljenek Istennel, és örök életet kapjanak a jövő ígéretes földjén – a helyreállított tökéletes földön.

Így az egész izraeli nemzetet csodálatos módon megszabadította az Úr Mózes által. Ő vezette őket a Vörös-tengeren átvezető úton, amelyet kifejezetten számukra készített elő az isteni erő, amely irányította a szelet és az árapályt (2Mózes 14:21-30). Egyetlen izraelita sem maradt hátra. Ez a csodálatos esemény szemlélteti az egész világ végső megszabadítását a Sátán hatalmától. Mindenkinek lehetősége lesz arra, hogy összhangba kerüljön az igaz törvényekkel, amelyeket Krisztus jövőbeli földi uralkodása alatt fognak bevezetni. Valóban, visszhangozhatjuk az apostol Pál szavait, amikor azt írta, hogy Krisztus Jézus „megváltotta

magát mindenkiért, hogy az időben tanúságot tegyen róla” (1 Timóteus 2:6).

Két beteljesülés

A haláltól való megszabadulás attól függött, hogy Izráel elsőszülött fiai a bárány vére alatt maradjanak, amikor Isten halál angyala elhaladt mellettük. Ők voltak az egyetlenek, akik a vér alatt voltak és akiknek halált kellett szenvedniük. Mindannyian megszabadultak azon az éjszakán, ahogyan azt a páska képe is mutatja. Így Izráel elsőszülöttei voltak a bárány vérének meghintésének közvetlen haszonélvezői.

A jelenlegi keresztény korszakban Jézus nyomdokaiba lépő követői szintén a vér alatt vannak. Elfogadták Jézus vérének érdemét, és annak védelme alatt állnak (1 János 1:7). Őket előre elhívták a világból. Megnyílt a szemük, hogy megértsék bűnös állapotukat, rabságukat és megváltásuk szükségességét. (Efézus 1:18). Válaszoltak Isten csodálatos kegyelmére, és teljes felszenteléssel átadták életüket neki. (Róma 12:1). Az „Isten Bárányának” kiontott vérében való hitük miatt közösségben vannak „az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal”. 1 János 1:3

Pál apostol elmagyarázza, hogy a jelenlegi korszakban a felszentelés Jézus halálába való bemerítkezést jelenti. „Nem tudjátok-e, hogy mindnyájan, akik Jézus Krisztusba merítettünk, az ő halálába merítettünk? Ezért vele együtt eltemettünk a keresztség által a halálba, hogy amint Krisztus az Atya dicsőségével feltámadt a halottak közül, úgy mi is új életben járjunk. Mert ha vele együtt eltemettünk a halálának

hasonlatosságában, akkor a feltámadásának hasonlatosságában is együtt leszünk vele.” Róma 6:3-5

Rendkívül fontos, hogy azok, akik életüket Istennek szentelték, továbbra is a drága vér szentelése alatt maradjanak. Ha valaki kilép ebből a kegyelmi állapotból, az azt jelenti, hogy nem veszi figyelembe szerető Mennyei Atyánk irgalmát. Azt jelenti, hogy nem értékeli az Ő jóságát, vagy a Jézus vérének megváltó erejében való részesedését. „Ha az igazság ismeretét megkapva szándékosan vétkezünk, akkor már nincs több áldozat a bűnökért.” Zsidók 10:26

Az egész világ megváltása

Az „elsőszülöttek egyháza” tagjai a világ előtt részesültek Jézus vérének érdemében. Krisztus „belépett a mennybe, hogy most Isten előtt megjelenjen értünk” (Zsidók 9:24). Amikor az egyház teljes lesz, Megváltónk vérének érdeme, vagy értéke az egész emberi család számára elérhetővé válik. Jézus azt mondta: „Én vagyok a jó pásztor, ismerem juhaimat, és juhaim is ismernek engem. Ahogyan az Atya ismer engem, úgy én is ismerem az Atyát, és életemet adom juhaimért. Van még más juhaim is, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is el kell hoznom, és hallgatni fognak az én hangomra, és egy akol és egy pásztor lesz.” János 10:14-16

A második nagy áldás, amely Egyiptom földjén történt, az egész izraeli nemzet megszabadítása volt, amikor Mózes átvezette őket a Vörös-tengeren. Ez a figyelemre méltó esemény az egész emberi teremtés végső megszabadulását jelképezi a bűn és

a halál rabságából. Az ígért áldások a Krisztus királyságának megalapításával és az Új Szövetség feltételei szerint lesznek elérhetők a világ számára. (Jeremiás 31:31-34). Abban az időben mindazok, akik az igazságosságot követni és a nagyobb Mózesnek – Urunk Jézusnak – engedelmeskedni kívánnak, megkapják azokat az életjogokat, amelyeket Ádám bűne miatt elvesztettek. Mózes 5. könyve 18:15-19; ApCsel 3:20-25

A bűn és a halál hosszú éjszakája elmúlik, és eljön a szabadulás dicsőséges reggele. (Zsoltárok 30:5). Krisztus, a fej és a test, elvezeti és megszabadítja egész Izráelt, Isten egész népét. Ekkor mindenki megismeri és örömmel tiszteli, dicsőíti és engedelmeskedik Isten akaratának. ApCsel 15:16,17; Róma 11:26-36

Krisztus, a mi páskánk

Amikor Pál apostol a korinthusi testvéreknek írt, azt mondta nekik: „Tisztítsátok ki a régi kovászt, hogy új tészta legyetek, amilyenek valójában vagytok: kovásztalanok. Mert Krisztus, a mi húsvétjaink báránya, feláldozva lett. Ünnepejünk tehát az ünnepet, nem régi kovászzal, a gonoszság és a rossz kovászaival, hanem a őszinteség és az igazság kovásztalan kenyerével.” 1 Korinthus 5:7,8

Ebben az igehelyben az apostol a „elsőszülöttek gyülekezetéhez” szól, akiknek nevei a mennyben vannak felírva (Zsidók 12:23). Arra intette őket, hogy tisztítsák meg magukat minden bűntől és igazságtalanságtól, amelyet a gonoszság és a rossz kovásza képvisel. Ehelyett az igazságot és az igazságot kellett keresniük, amit a kovásztalan kenyér elfogyasztása jelképez.

A szimbolikus bárány elfogyasztásával Krisztus érdemeit magunkévá tesszük. Képességeinkhez mérten „felöltözünk” Krisztusba, amivel átalakulunk dicsőséges képmásává és jellemévé. (Róma 12:2; 13:14; Galata 3:27). , ahogy a zsidók a páska bárányt ették, mi is őt esszük. A keserű fűszernövények, amelyek segítették és felkeltették az izraeliták étvágyát, a mi keserű tapasztalatainkat és megpróbáltatásainkat szimbolizálták. Ezeket azért kaptuk, hogy elszakítsanak minket a földi dolgoktól, és egyre nagyobb étvágyat keltsenek bennünk, hogy a bárányt és az igazság kovásztalan kenyérét együk.

A világban „nincs állandó városunk”. Ehelyett, mint idegenek és utazók, botot fogva és felkészülve indulunk el a mennyei Kánaánba vezető útra (Zsidók 13:14; 1 Péter 2:11). Minden dicsőséges áldás, amelyet szerető Mennyei Atyánk tartogat az elsőszülöttek egyházának, azoknak lesz adva, akik hűségesen elfogadták „Isten Bárányát” és megváltó vérének érdemét. Efézus 1:3-7

Tartsuk meg az ünnepet

Hamarosan sokan újra összegyűlnek, hogy megünnepeljék Jézus halálának emlékét, mint a nagy páska bárányét. Amikor idén újra megünnepeljük az ünnepet, örüljünk Jézus drága vérének, amelyet értünk ontott, és amelyről a világnak is tanúskodni fog a megfelelő időben. „A békesség Istene, aki feltámasztotta a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, az örök szövetség vére által, tegyen titeket minden jó cselekedetre alkalmassá, hogy az Ő akaratát cselekedjétek, és munkálkodjon bennetek, ami az Ő szeme előtt

kedves, Jézus Krisztus által, akinek dicsőség legyen
örökkön örökké. Ámen.” Zsidók 13:20,21